

RUDY LINKA MEZI ŠUMAVOU A NEW YORKEM

Jeho velká cesta začala v roce 1980, kdy jako devatenáctiletý opustil Československo, aby mohl naživo vidět a poslouchat největší jazzové osobnosti tehdejší doby. Přes Německo a Švédsko doputoval do Spojených států, kde dodnes žije. Pokud zrovna nekřížuje během turné Evropu, nestojí na náměstí v Prachaticích při Bohemia Jazz Festu nebo si neužívá chvílek „bezčasí“ na šumavské chalupě...

RUDY LINKA

56 let, studoval na pražské konzervatoři, Music Institute ve Stockholmu a na Berklee College v Bostonu. Mezi jeho velké učitele patří Jim Hall, John Abercrombie a John Scofield

Prestižní časopis Down Beat Magazine ho zařadil mezi 10 nejlepších jazzových kytaristů světa

Se svou ženou Annou Solveig založil a každoročně pořádá jazzový festival Bohemia Jazz Fest, na němž v prostředí historických náměstí českých měst vystupují přední světoví hudebníci

Hudbu hraje, skládá a učí, na svém kontě má 15 alb

Má dospělou dceru Stephanie

Realizaci kuchyně svěřil Linkovi Jiřímu Lukáškoví ze společnosti Sedlák Interier, který dostal nelehký úkol navrhnout ji tak, aby odpovídala současným trendům a zároveň se přizpůsobila genu loci starého statku

Jedna z budov, která je součástí starého statku, je řešená jako loft. V něm se setkává New York zastoupený kovovými prvky a obnaženou cihlou a Šumava symbolizovaná příznými starými trámy

► Rudy Linka má rád věci, jež mají svá léta a na nichž je vidět pot, který do nich vložili jejich předchozí majitelé. Jednou z nich jsou malované dveře, které našel zasypané v bývalé hospodářské budově

Není to zvláštní, když si kosmopolita jako vy usmyslí, že bude žít na venkově a bude zachraňovat polorozpadlé stavení?

Zvláštní to určitě je. Kdybychom ale měli tu možnost a vyrazili jsme teď na kterékoli z míst, kam jezdím, tak by sis hned uvědomila, jak jiné tohle místo je – naprostý protiklad třeba k New Yorku. To město je tak úžasné a lidi jsou tak inspirující, že všechno probíhá strašně zrychleně. Tady na Šumavě jde život pomalu, což vidím třeba na svých cédečkách, které, když je mám doma v New Yorku, tak jsou pořád zabalené. Pak přijedu sem, najednou je času spousta, a tak rozbaluji jedno po druhém a poslouchám.

Chápu, že teď, když už se vám podařilo vrátit chalupu zpátky do života, to tak funguje. Tušil jste to ale i na úplném začátku?

Všechno, co jsem kdy v životě udělal, se povedlo jen kvůli tomu, že jsem nevěděl, do čeho jdu. Ať už to bylo rozhodnutí, že se stanu jazzovým kytaristou nebo že budu dělat jazzový festival. A začít opravovat chalupu na Šumavě, když člověk bydlí většinu života v New Yorku? To je úplně totéž. Kdybych věděl, co to bude obnášet, asi bych do toho nešel.

A co byl tedy ten rozhodující moment?

S ženou Annou bydlíme v New Yorku 31 let, předtím jsem žil ve Švédsku 5 let. To je 36 let, co jsem pryč ze země, a důvod, proč se na všechno dívám úplně jinými očima. Když jsem vyrůstal v Československu, byl jsem nejdál v Drážďanech, což pro mě tenkrát bylo jako se ocitnout v rovníkové Africe. Strašně jsem se těšil zpátky domů. Teď, ať jsem v Česku, ve Francii nebo ve Švédsku, vnímám všechny tyto země jako Evropu. Úplně zbožňuji Itálii, kde vlastně vznikl i můj sen – najít zchátralý kamenný dům, opravit ho, abych mohl v důchodu před ním sedět a koukat, jak zrají olivy. A taky že jsem ho našel. Akorát ne v Toskánsku, ale tady na Šumavě.

Jde tedy s nadsázkou řečeno o návrat ke kořenům?

Asi ano. Amerika je úžasná země. Možná proto, že nemá historii. Ta totiž někdy tak trochu svazuje. Víš, co tím chci říct? To, že by člověk chtěl dělat něco jinak, ale nemůže, protože se to vždycky dělalo tak a tak, všichni to tak dělají a všechno, co nějak vybočuje, je špatně. V Americe je to naopak. „Chceš si to dělat po svém? Výborně!“ Tam jsou z toho všichni nadšení. No a my jsme vlastně v té naší chalupě zkombinovali takový euroamerický přístup. Na jedné straně jsme se chtěli pusťt do rekonstrukce něčeho starého, co má v sobě historii. Zároveň jsme podnikli něco, u čeho by si asi většina Evropanů ťukala na čelo. Jezdit z New Yorku na chalupu někde do Česka? Blázní!

Linii schodiště kopíruje plakátový plavec od Gérarda Courbouleix-Dénériaize, který zároveň ukazuje cestu k jedné z nejdůležitějších částí domu – do kuchyně

◀➤ Staré a moderní zde příjemně koexistuje

Jak se na váš chalupářský projekt dívají Američané?

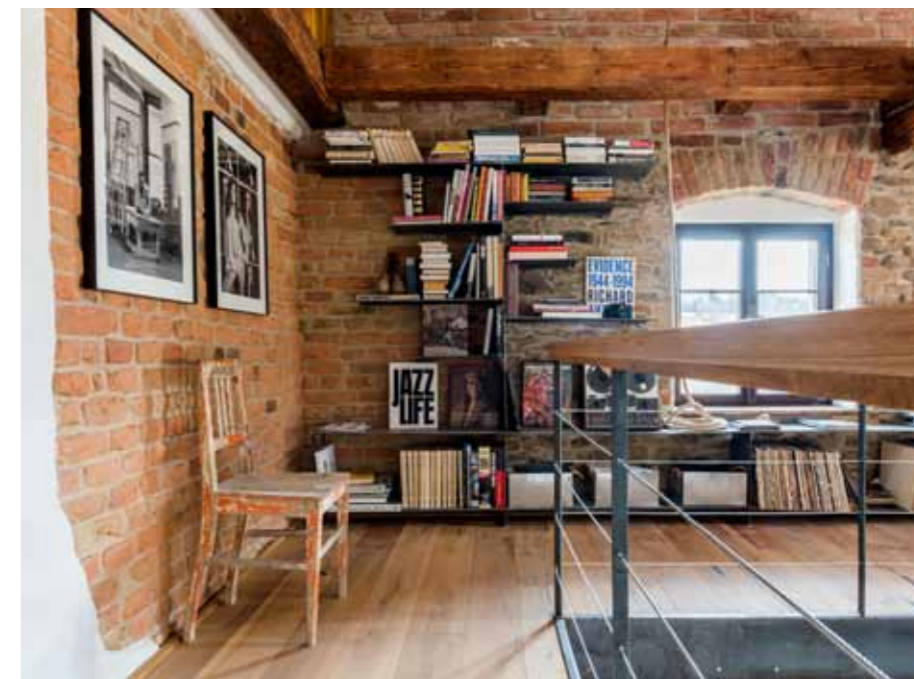
Když ukazujeme přátelům v New Yorku fotky ředkviček, které tu Anna vypěstovala, jsou z toho úplně pať. Pro ně je to něco jako zpráva z Marsu. Newyorčané bývají hodně úzkoprofilově zaměřeni. Jsou fantastičtí ve své práci, ale v ostatních věcech jsou absolutně nepoužitelní. A když se tu setkávám se všemi těmi řemeslníky, musím konstatovat, že jsem taky takový Američan na Šumavě. Jsem ale přesvědčený o tom, že všechno v životě má svou příčinu. Když jsme to tu před čtrnácti lety koupili a vzali jsme sem tehdy třináctiletou dceru Stephanie, byla z toho v naprostém šoku. Šest týdnů se tu příšerně nudila. Usmyslel jsem si, že takhle to nejde a že jí musím něčím zaměstnat. A tak když přijela příště, začala jako holka, která umí anglicky, francouzsky a švédsky, provádět na zámku v Českém Krumlově. Shodou okolností se těsně předtím vrátila z výměnného pobytu v australském Melbourne a její první skupina, kterou v Krumlově prováděla, byla také odtamtud. Začali si povídat, až se dostali k tomu, jak se jako Newyorčanka stala průvodkyní na českém zámku. Ještě ten večer se mě pak zeptala: „Tati, jak ses dostal z komunistického Československa?“ A to – i kdyby to byla jediná věc, kterou mi tahle chalupa dala – stálo zato. V New Yorku by totiž k něčemu takovému asi nikdy nedošlo.

Je něco, co jste se díky tomuto domu dozvěděl vy sám o sobě?

Řekl bych, že moje nejlepší vlastnost je, že nic nevzdávám. Možná je to zastydlá puberta, ale je mi 56 let, pořád drnkám na kytaru a čím déle hraju, tím víc krásy a zajímavosti v tom nacházím. Hraju jazz, ale líbí se mi i Jimy Hendrix, a jako hudebník se snažím dávat dohromady plno různých žánrů. A stejným způsobem dávám dohromady tuhle chalupu. Mám rád všechno to staré, ale líbí se mi i moderní věci. Důležité je, aby byly funkční a solidní. Tak jako moje kytary, které jsou z 50. let a jsou naprosto fantastické. Víš, co je na nich nejlepší? Že je vidět, že na ně hrál někdo přede mnou a že do nich někdo dal pot. Já vlastně jen přebírám štafetu, dávám do nich svůj pot a ony s léty hrají líp a líp.

Jak probíhala zdejší rekonstrukce?

Dva kroky dopředu a tři zpátky. Většinu věcí tady jsme plánovali s Annou sami. Všechno jsme rozkreslovali, pak jsme zjistili, že to není ono, a znovu dokola. Pravdou je, že máme obrovské štěstí na šikovné lidi, kteří nám to tu pomáhají dávat dohromady. Od zedníků přes kamnáře, který krásně zrenovoval stará americká kamna, až po místního kováře, který zpracoval všechny kovové prvky v domě. Jedinou věc, kterou jsme řešili ve spolupráci s architektem, je kuchyň. Tu nám navrhl Jirka Lukášek ze Sedlák Interier, se kterým jsme si kápli do noty, protože okamžitě

▲ Horní galerie je vyhrazena knížkám, deskám a cedéčkům. Na stěnách visí fotky a plakáty Rudého přátele a kolegů hudebníků

Z bývalé hospodářské budovy s klenutým cihlovým stropem je malá koncertní síň

pochopil, že tenhle prostor potřebuje takovou, která bude absolutně nadčasová a bude umět stárnout. To se mu v její realizaci stoprocentně povedlo a perfektně v ní také vystihl to, jakým způsobem v kuchyni žijeme. Zvlášť když probíhá Bohemia Jazz Fest, tak si u nás návštěvy podávají ruce. V téhle chalupě už bylo nespočet světových muzikantů. Společně se vaří, jí a u toho všeho povídá... Nejvíc mě ale fascinovala Jirkova pečlivost a koncentrace na detail u každé zásuvky tak, aby byl celý prostor dokonale využitý.

▲ Rudy Linka s autorem návrhu kuchyně Jiřím Lukáškem

5 OTÁZEK PRO JIŘÍHO LUKÁŠKA

Nakolik měli Linkovi jasnou představu o své budoucí kuchyni?

Zadání bylo prosté – navrhnout prostornou a pohodlnou kuchyň, která bude sloužit nejen k vaření, ale i k setkávání s přáteli. Jediným větším požadavkem bylo zachování americké chladničky, která v místnosti vzhledem k úzkým vstupním dveřím čekala již od hrubé stavby. A pak ještě jeden – zakomponovat nad ostrůvek historický měděný rošt na nádobí. Jinak přání Rudyho a Anny nijak zásadně nevybočovala. Vždy byla doprovázena srdečným úsměvem a neuvěřitelnou vřelostí. Při první schůzce jsme vlastně kuchyň zmínili jen okrajově a bavili jsme se tak nějak všeobecně o životě. Ze Šumavy jsem vždycky odjížděl s neuvěřitelnou energií a motivací.

Bylo pro vás obtížné vymyslet kuchyň tak, aby korespondovala se starým statkem?

Od počátku mi bylo jasné, že navrhujeme kuchyň, která musí respektovat a vhodně doplňovat historický objekt. Hodně péče jsme věnovali detailům – výběru odstínu dřeva, pracovní desce procházející v parapet okna beze spoje a masivní desce ostrůvku doplněné o svařovanou plechovou nohu. Výsledek předčil očekávání. Při předání hotové kuchyně jsem měl pocit, že je tam odjakživa.

Shodli jste se hned na poprvé, nebo jste ladili víc návrhů?

Dispozice kuchyně byla částečně určena již připraveným prostorem. O co jednodušší byl koncept kuchyně u obvodové zdi, o to víc energie jsme vložili do ostrůvku.

Ten je velmi zajímavě řešený. Jak vznikl?

V žádném případě neměl být hlavní hmotou v místnosti. Původně vybraná

kamenná deska působila chladně, tak jsme nakonec zvolili místní materiál s příběhem – staletou fošnu, kterou jsme našli za chalupou. Třešničkou na dortu je surový plech tvořící podporu a procházející skrz samotnou desku až do její horní plochy, kterou zhotovil místní řemeslník.

Na jaké další materiály jste vsadili?

Byli jsme si vědomi, že vzhledem k historii objektu můžeme lehce šlápnout vedle. Volba padla na kuchyň značky Beeck Küchen s masivním provedením dvířek – sukátý drásaný dub. Pracovní deska je ze žuly Azul noche s matnou povrchovou úpravou. U spotřebičů je stěžejní smaltovaný sporák se dvěma troubami a sklokeramickou varnou deskou.

Okna v horním patře prosvětlují prostor ložnice

Jamujete s manželkou v kuchyni?

Anna dělá výborné marmelády. Nejlepší je angreštová. Víc ale jamujeme v životě než v kuchyni. Celý úspěch mého života je v tom, že ji mám. Anna dobře ví, jak nepraktický člověk jsem, a je to vždycky ona, kdo vezme nějaký můj nápad, promyslí ho a pak ho uskuteční tak, že perfektně funguje. Tak to bylo i s jazzovým festivalem, který se rozběhl dva roky po tom, co jsme koupili chalupu. To se mě Anna zeptala, co tu budeme dělat, až ji celou opravíme. Vůbec jsem nevěděl, co jí mám říct, a tak jsem plácl: „Jazzový festival.“ Dneska máme sice v Americe agenta, který se stará o koncerty, ale hlavní šéf je pořád Anna.

Jak se cítíte v poloze ředitele festivalu?

Představ si, že jsem se narodil u Petřské věže v Praze, teď stojím na Staromáku, přijíždí můj nejlepší kamarád a hraje pro sedmnáct tisíc lidí, kteří jsou z něho naprosto nadšení přesně tak jako já. A najednou mám pocit, že to tak mělo být, že to byl můj úkol odejít odsud kvůli tomu, abych přivedl všechny ty lidi, kteří jsou mí kamarádi a shodou okolností i nejlepší hudebníci na světě. Jinak si to neumím vysvětlit. ■